

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director : C. G. DISSESCU

Prim-Redactor : SILIU RĂDULESCU

Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

George D. Nedelcu. — *Mlădierea Magistraturei.*
Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casatie și Justiție, s. I.* — Dotă. — Imobil dotal. — Instrăinare pentru căpătuire de copii. — Datoria și obligațiile terțiului. (Locot.-col. Teodor Enescu cu Federala Borcea).
Idem s. II. — Extrădare. — Mandat de arestare. — Căi de atac. (Lambro C. Anastasiu zis Profiriu cu Minst. Public).
Curtea de Apel București, s. III. — Regim matrimonial. — Obiecte casnice cumpărate de soție. — Dacă pot fi considerate ca ale soțului. (Alexandrina (Carmina) Bursan cu Banca Franco-Română).
Jurisprudența Străină. — Suprimarea statutului civil a unui copil. — Intențiune doloasă. — Cas. fr.
Bibliografie.

MLADIERIA MAGISTRATURII

Corectivul de drept care să asigure Puterile judecătorești o cât mai desăvârșită independență și să creeze o atmosferă olimpică în jurul ideii de justiție este ca miniștrii de Justiție, avocații să nu mai poată pleda în fața instanțelor judecătorești, timp de cinci ani de la părăsirea departamentului.

(Expunerea de motive a unui proiect de lege din inițiativă parlamentară).

Probitatea magistratului se poate asemăna cu pudoarea virginală.

„Pudoarea, această virtute particulară a femeii, „se pierde într'un surâs provocător, sau într'o strângere de mână semnificativă“.

Dacă sentimentul pudoarei este atât de fin, atât de sensibil, nu mai puțin tandru este și sentimentul probității.

Probitatea, acest simț care duce la păzirea strictă a regulilor de morală și de justiție, este alterabilă întocmai ca și haina albă care să pătează ușor; se pierde și ea la cel mai mic contact impur.

În concepția vieții moderne, prin legiferarea traiului extra-conjugal al femeii, deși se asvârlă peste bord pudoarea virginală, în schimb, „doctrina de „nouă morală politică care cere să se clarifice și „să se întărească drepturile distincte ale Puterilor „în Stat“, împinge la „legiferarea asigurării probității și independenței magistraturii și a păstrării „personalității ei proprii“, dupe cum se exprimă acei cari voesc „să-și transforme voința de creație „în concepte bine determinate și raționalizate de „nevoile societății actuale“.

Conformându-se „doctrinei de nouă morală politică“, un grup de 44 de parlamentari a depus pe biroul Adunării deputaților, în ședința dela 27 Februarie 1930, un proiect de lege prin care se interzice miniștrilor de justiție de a mai pleda în fața instanțelor judecătorești timp de cinci ani dela părăsirea departamentului.

* * *

Legiștii de acum tind să protegiască societatea nu numai contra delictelor dar și în contra delicvenților, și mai cu seamă în contra acestora.

Și, pentru a realiza ceea ce pedeapsa prin ea însăși nu poate da, penaliștii au imaginat așa zisele „măsuri de siguranță“. Ei au adoptat „un sistem „dualist în lupta contra criminalității: pe de o parte „pedeapsa, ca mijloc să satisfacă morala și cerințele prevențiunii colective, iar pe de altă parte „măsurile de siguranță, pentru ca să satisfacă cerințele prevențiunii individuale“.

Caracterul și formele acestor măsuri de prezențiere socială variază, între altele, și dupe pericolul ce inspiră delicventul.

Printre măsurile de siguranță cari au primit consacrațiuni legislative sunt și măsurile privative de exercițiul unor oarecare drepturi.

„Această interdicțiune este luată în contra delicvenților cari au abuzat de profesiunea lor pentru „a comite delict, sau cari au dat dovadă în exercițiul profesiunii de o incapacitate sau incompetență ce constituie un pericol pentru ordinea publică sau siguranța persoanelor“.

Ca și în penal, proiectul de lege depus pe biroul Adunării deputaților prescrie o măsură de siguranță privativă de drepturi.

Delicvenții cari inspiră, dupe acest proiect de lege, un pericol social sunt miniștrii de justiție, viitori avocați. Proiectul de lege ridică acestora dreptul de a-și mai exercita profesiunea de avocat timp de cinci ani dela părăsirea departamentului justiției.

Expunerea de motive a proiectului de lege justifică această măsură de siguranță pe principiul de „profundă semnificație filozofică și de înaltă mo-

rală politică“ ce ar fi avut la bază un proiect de lege identic depus pe biroul Adunării deputaților în ședința dela 23 Noembrie 1900, de către ministrul justiției de atunci, Titu Maiorescu.

Expunerea de motive a actualului proiect de lege zice:

„Ministrul justiției cumulând în el două atribute, „de ordin legiuitor și executiv, proiectează asupra „Puterii judecătorești o umbră de proporții și greutate în direct raport cu persoana lui“.

„Iată dar principiul însuși al separației Puterilor „în Stat știrbit, și, în acelaș timp, Corpul judecătoreșc în constituirea și mișcarea elementelor sale, „în strânsă dependență de ministru“.

„Această depedență poate fi explicată azi prin „caracterul legilor de organizare judecătorească sau „al consiliului superior al magistraturei, legi cari, „în forma actuală, nu asigură magistraturei o desăvârșită independență față de persoana ministrului „în funcțiune.

„Dar, după ce această calitate încetează, putem „prelungi o aceeași stare fără să simțim nevoia „unui corectiv de drept capabil să creeze o atmosferă olimpiantă în jurul ideii de justiție?“

„Dar slujitorii ei, magistrați și avocați n'au năzuit totdeauna spre acest ideal? Justițiabilii, ei „înșiși, n'au trêmurat pentru aflarea aceluiaș adevăr?“

„Judecătorii și justițiabilii, aceștia din urmă sprijiniți de obicei pe asistențe cu atât mai strălucite „cu cât pricina este mai tenebroasă, se vor resimți, „deci, întotdeauna: cei dintâi de prestigiul și autoritatea fostului și, de ce nu?, a viitorului ministru „de justiție, avocat pledant; cei de al doilea de „valorile îndoelii și neliniștei ce pornesc, după judecată, din omenescul permanent, și nu pot încrimeni când partea a pierdut cauza nici în fața „templului justiției și nici nu pot fi zăgăzuite de „cea mai pură între robe“.

„Pentru garantarea reciprocă a acestora se prezintă acest proiect“.

„Parlament liber, expresiunea unei doctrine de „nouă morală politică, înțelegem pe calea inițiativei parlamentare, să transformăm voința noastră de creație în concepte bine determinate și „raționalizate de nevoile societății actuale“.

Considerațiunile de mai sus din expunerea de motive le-am reprodus pentru ca să se reție bine valoarea lor.

Aceste considerațiuni sugerează mai multe întrebări:

Proiectul de lege clarifică și întărește el oare drepturile distincte ale Puterilor în Stat?

Avem, sau credem că o să avem miniștri de justiție corupători de conștiințe? Și, avându-i, starea legislațiunii noastre le pune la îndemână mijloace, așa încât să ne temem că vor putea să zdruncine integritatea caracterelor magistraților?

Este magistratura așa de mlădioasă încât să se

poată zice că e destul că să apară înaintea ei umbra fostului sau a viitorului ministru de justiție pentru ca să cadă în genunchi?

Proiectul de lege dă el magistraților conștiința dreptului și sentimentul datoriei, dacă nu le au?; sau face el independenți pe aceia pe cari natura i-a făcut dependenți?

Proiectul de lege înlătură el „resimțirea“ magistraților, sau asigură el independența lor față de influențele politice locale ale persoanelor din partidele dela Putere, sau al celor din partidele din opoziție cari vor forma guvernul de mâine?

Se poate zice că numai ministrul justiției dispune de soarta judecătorilor? Ceilalți miniștrii și oameni politici n'au ei nici o putere?

Și, dacă nu se poate zice, atunci, împiedicând numai pe fostul ministru de justiție de a pleda, se va obține „corectivul de drept capabil să creeze „o atmosferă olimpiantă în jurul ideii de justiție?“

Dacă de prezența în instanță a persoanei fostului sau a viitorului ministru de justiție se vor „resimți“ judecătorii din Capitală, unde mai toți miniștrii avocați își exercită profesiunea, care va fi efectul legii față de ceilalți judecători din restul Țării, pe unde persoana ministrului avocat n'a călcat, n'a pledat și nu va pleda? Ce ideie ne putem face de „ideia de justiție“ din locurile unde „atmosfera olimpiantă a proiectului de lege nu se poate crea?“

Răspunsurile la întrebările făcute nu surăd de loc proiectului de lege.

Proiectul de lege nu garantează pe justițiabili în procesele ce au „de valorile îndoelii și neliniștei ce pornesc din omenescul permanent“; nu dă magistraților independența morală care rezultă numai din integritatea caracterului; nu pune la adăpost pe magistrați mai mult ca azi de influențele politice; nu „clarifică drepturile distincte ale Puterilor în „Stat, și nici nu înlătură discuțiunile asupra modului cum se exercită aceste drepturi pentru ca „să se poată zice, — după cum zice expunerea de motive —, că urmarea lui va fi o cât mai desăvârșită independență a Puterii judecătorești“, căci dreptul de numire al ministrului rămâne neatins, și nu poate fi atins fiindcă și în ce privește numirile în funcțiunile judecătorești, independența și separațiunea Puterilor nu însemnează ca una din Puterile Statului să nu contribuie la formarea celorlalte.

* * *

Pe brazda tăiată acum mai bine de un sfert de veac de „aristocrații în gândirea politică“ (Titu Maiorescu și Toma Stelian) nu se mai poate umbla azi.

În anul 1900, când Maiorescu a propus proiectul de lege, voința ministrului era singura care hotărâ numirile și înaintările în magistratură, iar criteriul era numai stăruințele oamenilor cu suprafață politi-

că sau nepolitică. Magistratura pe timpul acela era în perpetuă mișcare.

Aspirațiunile lui Maiorescu de atunci nu erau decât starea de lucruri de azi. Aceasta se vede din expunerea de motive a proiectului de lege care zice:

„Statul român se află într'o epocă de tranziție „cât pentru deplina aplicare a principiilor stabilite „prin Constituție în privința limitării Puterei executive de cea judecătorească.

„Inamovibilitatea nu s'a întins până acum decât „asupra magistraturei superioare, și legea de organizare judecătorească deși prevede restricțiuni „relative la titlurile de studiu și de stagiu, lasă „Guvernului o mare latitudine în numirea și înaintarea judecătorilor.

„Câtă vreme starea Țării noastre nu ne permite încă să declarăm pe toți judecătorii inamovibili și să mărginim în mod considerabil facultatea Guvernului de a-i numi și înainta, numirile „și înaintările lor rămân expuse pericolului de a „se face, sau de a fi bănuite că se fac, după alte „considerări decât cele dictate de interesul exclusiv al justiției, de exemplu după considerări de „partid politic.

„Ar fi cel puțin bine ca acest pericol să nu se „mai complice și cu bănuială, nu vreau să zic cu „realitatea, că asemenea considerări străine de interes exclusiv al justiției nu sunt cu totul străine „de interesul personal al ministrului de justiție“.

Măsura luată de Maiorescu prin proiectul de lege de a înlătura complicațiunea pericolului, oprind de a mai pleda, pe foștii miniștrii de justiție, nu constituia un tratament preventiv sau curativ al boalei de care suferea Corpul judecătorec. Proiectul de lege nici chiar ca remediul paleativ nu putea fi considerat. De aceea a rămas în cartoanele Camerei.

Azi, când starea Țării noastre a permis ceea ce nu permitea atunci, când legea de organizare judecătorească a smuls mai mult de trei pătrimi din mâna Puterei executive pe judecătorii pe cari natura și educațiunea nu i-au făcut mlădioși, un asemenea proiect de lege este și anacronic.

* * *

Proiectul de lege de acum nu excelează nici chiar prin a fi alarmant. Pericolul numirilor și înaintărilor în magistratură nu mai este iminent ca acum 30 de ani, când l-a denunțat Maiorescu, cerând că să nu fie complicat și cu alte bănueli.

Proiectul pune în suspiciune pe magistrați și pe miniștrii de justiție, și crezând că primenește viața magistraturei și asigură independența judecătorilor care este strâns legată de integritatea caracterului lor — integritate ce nu se dă prin legi — arată ca delicvenți pe miniștrii de justiție, aruncă în spinarea lor păcatele ce ar mai fi având legea de organizare judecătorească, și ia măsuri de siguranță în

contra acestor țapi ispășitori, interzicându-le să-și mai exercite profesiunea.

Acest proiect de lege amintește *Legea Suspecților* decretată în Franța sub Convențiune, în 1793, care pedepsea pe toți acei cari „nefăcând nimic contra Republicei, nu făcuseră nimic pentru ea“.

12 Martie 1930.

George D. Nedelcu
Consilier permanent la
Consiliul legislativ.

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența dela 27 Mai 1929

Președinția D-lui Oscar N. Nicolescu Prim-Președinte

Locotenent-Colonel Teodor Enescu cu Federala Borcea.

DOTĂ. — IMOBIL DOTAL. — INSTRĂINARE PENTRU CĂPĂTUIRE DE COPII. — EFECTUAREA VÂNZĂRII PRIN BUNĂ INVOIALĂ. — ART. 1249, 1250, 1252 ȘI 1255 C. CIVIL.

DOTĂ. — IMOBIL DOTAL. — INSTRĂINARE PENTRU CĂPĂTUIREA DE COPII. — CAUZA SIMULATĂ A INSTRĂINĂRII. — NULITATEA INSTRĂINĂRII. — ART. 1450 C. CIVIL.

DOTĂ. — IMOBIL DOTAL. — INSTRĂINAREA PENTRU CĂPĂTUIREA COPIILOR. — DACĂ TREBUE SĂ FIE CONCOMITENTĂ CU INZESTRAREA. — DATORIA ȘI OBLIGAȚIILE TERȚIULUI CUMPĂRĂTOR. — ART. 120 C. CIVIL.

1° Singura formalitate cerută de legiuitor în caz de instrăinarea imobilului dotal pentru căpățuire de copii, fiind numai autorizația bărbatului; sau în caz de refuz din partea acestuia, permisiunea justiției, urmează că atunci când instrăinarea imobilului dotal pentru căpățuirea copiilor se face prin vânzare, această vânzare, din moment ce a fost autorizată de bărbat sau permisă de justiție, se poate face prin bună învoială iar nu prin licitație publică.

2. Instrăinarea imobilului dotal în vederea căpățuirei copiilor este relativă numai atunci când căpățuirea constituie cauza reală a instrăinării; iar dacă dimpotrivă căpățuirea este o cauză simulată, imobilul dotal fiind instrăinat pentru alte scopuri de cât cele admise de lege, atunci desigur instrăinarea este nulă.

3. Imprejurarea că înzestrarea copilului n'a fost concomitentă cu instrăinarea imobilului dotal, nu poate atrage nulitatea vânzării, de oare ce înzestrarea depinzând de căsătoria copilului, cumpărătoarea n'avea putința să facă să se îndeplinească acest act; obligațiunea ce incumbă în acest caz terțiului cumpărător fiind numai aceea de a consemna prețul ca fond dotal și de a depune recipisa la Tribunal spre a servi la căpățuirea copilului.

No. 1315. — Respins după divergență recursul făcut de către Locotenent-colonel Teodor Enescu în contra deciziunii cu No. 75928 a Curții de Apel din București S. III-a în proces cu Federala Borcea din Călărași.

S'au ascultat d-nii avocați Sima Nicolescu, A. Economescu și H. Meitani pentru recurent, iar pentru intimată d-nii avocați H. Asnovorian și E. Ottulescu.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de lt.-col. Teodor Enescu în contra deciziei No. 75/928 a Curții de apel București, S. III-a, dată în proces cu Federala „Borcea“ din Călărași;

Având în vedere deciziunea supusă recursului, din care rezultă că, recurentul lt.-col. Teodor Enescu, în calitate de soț dotal al soției sale Elena, a intentat acțiune contra Federalei „Borcea“ din Călărași, intimată în recurs, spre a se anula actul de vânzare autentificat de Tribunalul Ialomița sub No. 786/920 și transcris la No. 1807/920, pe motivul că vânzarea, având ca obiect un imobil dotal al soției sale, s'a făcut cu violarea art. 1248, 1250 și 1253 c. civ.

Că, acțiunea a fost respinsă ca nefondată de Tribunalul Ialomița secția II-a prin sentința No. 51 din 1927; iar soluțiunea Tribunalului a fost confirmată în apel de Curtea din București prin deciziunea atacată cu recurs.

Că, spre a hotărî astfel, Tribunalul — a cărui motivare a fost adoptată în întregime de Curtea de apel — constată în fapt că imobilul în litigiu este dotal, fiind constituit dotă soției recurentului în anul 1896; că, în anul 1920, înzestrata, autorizată de soț, a cerut președintelui Tribunalului Ialomița, autorizațiunea să vândă imobilul dotal spre a constitui din prețul realizat dotă fiicei sale, restul urmând să fie consemnat sau întrebuințat pentru cumpărarea unui alt imobil, care să rămână dotal; că, după ce s'a numit un expert, care să evalueze imobilul, Tribunalul a încuviințat vânzarea imobilului prin bună învoială cu prețul prevăzut în actul de expertiză, dispunând totodată ca suma rezultată din vânzare să fie consemnată ca fond dotal; că, pe baza acestei autorizațiuni, imobilul a fost vândut prin bună învoială intimătei în recurs, prin actul a cărui anulare se cere, prețul fiind de 100.000 lei, sumă care a fost consemnată ca fond dotal și apoi cu autorizația soțului, preschimbată în efecte de stat în valoare de lei 110.000; că, mai departe, Tribunalul examinând obiecțiunile aduse de recurent în sprijinul acțiunii în anularea vânzării, le respinge motivând că recurentul și soția sa erau în drept să vândă imobilul dotal pentru înzestrarea fiicei lor, deoarece prin expresiunea „să dea“ din art. 1250 c. civ., se înțelege și dreptul pentru soți de a vinde sau ipoteca imobilul dotal; că, deși suma rezultată din vânzare, n'a fost întrebuințată pentru înzestrare, această împrejurare însă nu poate atrage nulitatea vânzării, fiindcă pe de o parte nu este exclusă pe viitor căsătoria fetei vânzătorilor, iar pe de altă parte nu se poate atribui intimătei cumpărătoare nici o culpă din faptul că înzestrarea nu a avut încă loc, dânsa fiind în imposibilitate de fapt de a îndeplini acest lucru; că, atunci vânzarea ar fi putut să fie anulată, când s'ar fi dovedit că s'a făcut prin fraudă; că, însă în

realitate cumpărătoarea a fost de bună credință, precum au fost și vânzătorii și a luat toate măsurile pentru asigurarea întrebuințării prețului la destinația dată, făcând să se consemneze prețul în condițiunile hotărîte prin jurnalul Tribunalului, anume în așa condițiuni încât să nu poată fi eliberat decât pentru căpătuirea prin înzestrare, a copilei vânzătorilor; că, în fine, Tribunalul mai arată că vânzarea s'a putut face prin bună învoială fiindcă art. 1250 c. civ. spre deosebire de art. 1253 c. civil, nu prevede că, pentru înstrăinarea imobilului dotal în vederea căpătuirii copiilor ar fi nevoie de licitație publică;

Având în vedere că, prin recurs, recurentul a formulat în contra deciziei Curții de apel, trei motive de casare;

Că, prin deciziunea No. 740/929, Cartea de Casare S. I-a, a respins primul motiv ca neintemeiat — stabilind că art. 1250 c. civ., prevăzând că imobilul dotal poate fi dat pentru căpătuirea copiilor, înțelege că imobilul poate nu numai să fie dăruit copilului în natură, dar și vândut sau ipotecat în scopul ca banii obținuți să fie întrebuințați pentru căpătuire, — și a declarat divergență asupra motivelor II și III de casare cari urmează să fie examinate în complectul de divergență.

Asupra motivului II de casare:

II. „Violarea și greșita interpretare a art. 1248, 1250 combinat cu art. 1253, 1255 cod. civil. Exces de putere“.

Considerând că, art. 1250 c. civ., prevăzând prin excepție dela principiul inalienabilității dotei imobiliare, că femeia poate să dea, adică să înstrăineze sau ipotecheze — imobilul dotal în vederea căpătuirii copiilor săi dintr'o căsătorie anterioară, sau a copiilor comuni ambilor soți, arată că formalitățile cari trebuie observate pentru această operațiune, sunt acele indicate în art. 1249 c. civ., deci numai autorizațiunea bărbatului sau în caz de refuz din partea acestuia, permisiunea Justiției.

Că, aceasta fiind singura formalitate cerută de legiutor, urmează că, atunci când înstrăinarea imobilului dotal pentru căpătuirea copiilor se face prin vânzare, această vânzare, din moment ce a fost autorizată de bărbat sau permisă de Justiție, se poate face prin bună învoială și nu este necesar să fie făcută prin licitație publică;

Considerând că, în contra concluziunii de mai sus nu se poate trage nici un argument din art. 1253 c. civ., deoarece acest articol prevede nevoia vânzării prin licitație publică pentru alte cazuri de înstrăinare a imobilului dotal, anume specificate, iar nu pentru acele făcute în vederea căpătuirii copiilor pe baza art. 1250 c. civ., pe cari legiutorul a voit să le favorizeze și cari nu prezintă nici o analogie cu cazurile enumerate de art. 1253 c. civ.

Considerând, prin urmare, că, în speță, bine a decis Curtea de apel adoptând motivarea Tribunalului că vânzarea imobilului dotal al soției recuren-

tului către intimată s'a putut face prin bună învoială din moment ce fusese autorizată de soț, potrivit art. 1250 c. civ., și că nu era necesar să fie făcută prin licitație publică precum susținea recurentul.

Că, așa fiind, motivul al II-lea de casare prin care soluțiunea Cortii de apel este criticată din acest punct de vedere pentru exces de putere și violarea art. 1248, 1250, 1253, 1255 c. civ., nu este întemeiat și trebuie respins.

Asupra celui de al III-lea și ultim motiv de casare:

III. „Violarea și greșita interpretare a art. 1248, 1250 combinat cu art. 1247, 1255, 1253 cod. civil. Exces de putere”.

Având în vedere că, prin acest motiv recurentul susține în instanță că greșit instanța de fond a admis ca valabilă vânzarea imobilului dotal în litigiu în vederea căpătuirii copilului, când căpătuirea care trebuia să fie concomitentă cu alienarea, n'a avut loc și când cumpărătoarea n'a supravegheat întrebuințarea prețului.

Considerând că, înstreinarea imobilului dotal în vederea căpătuirii copiilor este valabilă numai atunci când căpătuirea constituie cauza reală a înstrăinării.

Că, dacă, dimpotrivă căpătuirea este o cauză simulată, imobilul dotal fiind înstreinat în realitate pentru alte scopuri decât acele admise de lege, atunci desigur înstreinarea este nulă.

Considerând că, în speță, instanța de fond constată în fapt, că, vânzarea imobilului dotal al soției recurentului s'a făcut pentru căpătuirea unui copil prin înzestrare în vederea căsătoriei și că, atât cumpărătoarea cât și vânzătorii au fost de bună credință;

Că, față de această constatare și de împrejurarea că recurentul n'a dovedit și nici măcar n'a ales că înzestrarea copilului ar fi fost simulată, rămâne definitiv stabilit că căpătuirea lui a constituit în momentul contractării, cauza serioasă și reală a vânzării.

Că, de aci rezultă că, vânzarea s'a încheiat în mod valabil;

Considerând că, împrejurarea înzestrării copilului n'a fost concomitentă cu înstreinarea imobilului dotal, nu poate atrage nulitatea vânzării, de oarece înzestrarea depinzând de căsătoria copilului, cumpărătoarea n'avea putința să facă să se îndeplinească acest act și prin urmare neîndeplinirea lui nu poate constitui o culpă;

Că, de asemenea, nu se poate aduce intimei-cumpărătoare imputarea că n'a supravegheat întrebuințarea prețului de vânzare al imobilului dotal, și astfel nu se poate anula vânzarea pe această considerațiune, fiindcă în speță, este necontestat că intimata și-a executat obligațiunea ce-i incumba în calitate de terță achiziitoare a unui imobil dotal, de a consemna prețul ca fond dotal și de a depune re-

cipisa la Tribunal spre a servi la căpătuirea copilului recurentului, deci la scopul pentru care a fost autorizată și încheiată în mod valabil vânzarea, și să nu ia o altă destinațiune.

Că, așa fiind, motivul al III-lea de casare nu este fundat și prin consecință recursul urmează a fi respins, ca atare.

Pentru aceste motive, respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența dela 25 Septembrie 1929

Președinția D-lui Const. G. Rătescu, președinte.

Lambro C. Anastasiu zis Profiru cu Ministerul Public

EXTRĂDARE. — MANDATE DE ARESTARE. — DACĂ POT FI SUPUSE CĂILOR DE ATAC PREVĂZUTE DE PROCEDURA CIVILĂ.

Mandatele de arestare în materie de extrădare fiind emise de organele judecătorești din ordinul și prin delegația puterii executive nu au nimic comun cu mandatele reglementate prin dispozițiunile restrictive ale procedurii penale și din contra îmbrăcând același caracter de acte de guvernământ, recunoscut extrădării, nu pot fi supuse căilor de atac prevăzute de procedura penală și criticate înaintea instanțelor judecătorești, căci prin aceasta s'ar viola principiul constituțional al separației puterilor în Stat.

No. 5983. Respins ca inadmisibil recursul făcut de Lambro G. Anastasiu zis Profira în contra Deciziei camerei de punere sub acuzare din București cu No. 610/929

Curtea deliberând,

Considerând că, în sistemul admis de legiuitorul român, prin art. 6 al legii din 12 Iulie 1866, relativă la desființarea Consiliului de Stat, rezolvarea cererilor de extrădare aparține în mod exclusiv Consiliului de miniștri, a cărui deciziune este însă condiționată de existența unei anchete judiciare, efectuate de organele Ministerului de Justiție — procuror și judecător de instrucție, — purtând asupra condițiunilor de fond și de formă necesarii, în această materie, și privitoare atât la persoana celui a cărui extrădare se cere, — de exemplu național — cât și la infracțiunea comisă de acesta, de exemplu: politică, prescrisă amnestie, pedepsibilă cu moartea;

Că, însă, această anchetă, calificată judiciară prin chiar intervențiunea organelor judecătorești, dependente de Ministerul Justiției, nu constituie în realitate decât un simplu aviz, lipsit de orice forță obligatorie față de Consiliul de miniștri, singurul chemat, în mod exclusiv, să statueze asupra cererilor de extrădare, întrucât rolul ziselor organe, — limitat la colectarea tuturor informațiunilor necesarii și utile rezolvării cererii cu care guvernul e sesizat și la avizarea lor, în ceea ce privește îndeplinirea condițiunilor legalmente pretinse, — se caracterizează, prin chiar natura sa, pur informativă;

Că, față de acest caracter necontestabil și cum ancheta judiciară se efectuează în temeiul unei delegațiuni legale dată de puterea executivă organelor Ministerului de Justiție, urmează că această anchetă face parte integrantă din extrădare și prin consecință îmbracă la rândul-i caracterul actului administrativ de guvernământ, cu care extrădarea este investită, exceptându-se ca atare, în totalitate, controlul puterii judecătorești, prin aplicațiunea principiului separațiunii puterilor în Stat;

Că, pe de altă parte, deși din convențiunile de extrădare încheiate de Statul român cu Italia, Belgia, Marea-Britanie, Olanda, Austria, Ungaria, Cehoslovacia și Bulgaria, rezultă că arestarea provizorie a infractorului se operează după prescripțiunile legii statului căruia i s'a cerut extrădarea, nu este însă mai puțin adevărat că această măsură de elementară prevedere și necesară până la soluționarea definitivă a extrădării, se ordonă de guvernul român și nu din propria inițiativă a organelor puterii judecătorești, ca o consecință firească a dispozițiunilor convențiunilor respective, sau în lipsa lor, pe temeiul principiului de reciprocă asistență, ce-și datoresc statele cu privire la reprimarea infracțiunilor;

Că, dar, mandatele de arestare emise în această materie de organele judecătorești, din ordinul și prin delegațiunea puterii executive, nu au nimic comun cu mandatele reglementate prin dispozițiunile restrictive ale legii de procedură penală, ci dimpotrivă, îmbrăcând acelaș caracter de act de guvernământ, recunoscut extrădării — ale cărei necesarii măsuri de prevedere și asigurare sunt, — scapă prin aplicațiunea principiului de mai sus, oricărui control din partea puterii judecătorești, rămânând în totalitate, la exclusiva apreciere a puterii executive, atât în cece privește lansarea, cât și revocarea lor;

Că, prin consecință, prescripțiunile legii de procedură penală, cu privire la modul emiterii, confirmării și atacării mandatelor de arestare propriu zise, nefiind prin natura lor aplicabile mandatelor de arestare, prevăzute de diferitele convențiuni în materia extrădării, urmează că acestea din urmă nu pot fi supuse căilor de atac și ca atare, critica lor înaintea instanțelor judecătorești, deci și înaintea Curții de Casație, nu este posibilă, fără a se viola principiul constituțional al separațiunei puterilor în Stat;

Că, în asemenea condițiuni și cum dispozițiunile art. 103 din Constituție reglementează și califică de ordin constituțional numai recursul în materiile judiciare, iar pe de altă parte articolul său 107 alin. ultim exceptează în mod formal actele de guvernământ controlului puterii judecătorești, urmează că recursul de față, purtând împotriva unui astfel de act, este inadmisibil.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența dela 15 Februarie 1930

D-lui Aurel Lerescu, consilier.

Alexandrina (Carmina) Bursan cu Banca Franco-Română.

REGIM MATRIMONIAL. — OBIECTE CASNICE CUMPĂRATE DE SOȚIE.—PREZUMȚIA CĂ SUNT CUMPĂRATE PENTRU SOȚ.—MANDAT TACIT. — PROBĂ GENTRARĂ. — ART. 1220 ȘI 1223 ȘI URM. COD. CIVIL.

REGIM MATRIMONIAL. — OBIECTE DE LUX CUMPĂRATE DE SOȚIE.—DACĂ POT FI CONSIDERATE CU CUMPĂRATE PENTRU SOȚ.—ART. 1223 ȘI URM. COD CIVIL.

1° Presumțiua în virtutea căreia lucrurile necesare menajului, cumpărate în timpul căsătoriei de soție, sub orice regim matrimonial, sunt considerate ca aparținând soțului, întrucât se presupune că acesta a dat un mandat tacit soției sale de a i le cumpăra, nu este o *presumție juris et de jure*, nefiind prevăzută nici în art. 1200, nici în vreun alt text de lege, ci o simplă *presumție de fapt, juris tantum*, care nu are putere probantă, decât numai atâta timp cât nu se face dovada contrară.

2° Dacă se admite în doctrină și de jurisprudență *presumțiua că soția are un mandat tacit din partea soțului său de a-i cumpăra lucrurile necesare menajului, această presumție însă trebuie limitată numai la cheltuelile de menaj, de căsnicie propriu zisă, adică pentru întreținerea vieții de toate zilele și nu poate fi întinsă și în cazul când e vorba de cheltueli făcute de soție pentru cumpărare de obiecte de lux străine de necesitățile indispensabile menajului.*

No. 29.—Admis apelul făcut de către Alexandrina (Carmina) Bursan în contra sentinței Trib. Ilfov S. II com. cu No. 2065 din 25 Iunie 1929 în proces cu Banca Franco-Română.

S'au ascultat d-nii avocați Mitiță Constantinescu pentru contestațoarea apelantă și Paul Popovici pentru Banca intimată.

Curtea,

Asupra apelului de față făcut de către Alexandrina (Carmina) C. Bursan, având autorizația soțului său C. Bursan, cu petițiunea înregistrată la No. 9375/929, în contra sentinței Tribunalului Ilfov S. II com., cu No. 2065 din 25 Iunie 1929 prin care i s'a respins contestația în contra procesului-verbal de sechestrul definitiv încheiat în ziua de 16 Aprilie 1929 în executarea deciziei Curței de apel S. I-a cu No. 138/928.

Având în vedere actele dela dosar și susținerile părților.

Având în vedere că, înaintea primei instanțe contestațoarea în susținerea opozițiunei sale la executare a invocat dreptul său de proprietate asupra obiectelor sechestrate în dovedirea căruia a produs la dosar pe lângă actul de cumpărătoare al imobilului unde s'a executat sechestrul și un număr de 6 facturi constatând cumpărarea pe numele său a obiectelor ce s'au sechestrat.

Având în vedere că, Tribunalul deși constată că din probele administrate rezultă că obiectele ce s'au sechestrat au fost cumpărate de către contestatoare, îi respinge totuși contestațiunea, motivând că lucrurile casnice cumpărate de soție în timpul căsătoriei, aparțin soțului, — în speță, debitorul urmărit — fiindcă orice lucru de menaj introdus în casă de soție este introdus sub răspunderea bănească a soțului în baza unui mandat tacit dat de soț soției sale pentru a-i furniza menajul.

Considerând că, prezumția invocată de Tribunal că, lucrurile necesare menajului cumpărate în timpul căsătoriei de către soție sub orice regim matrimonial, aparțin soțului, întrucât se presupune că acesta a dat un mandat tacit soției sale de a-i cumpăra obiectele trebuincioase casniciei nu este o prezumție *juris et de jure* întrucât ea nu e prescrisă — nici în art. 1200 c. civ., nici în vreun alt text de lege, ci o simplă prezumție de fapt *juris tantum* cu putere probantă numai atâta timp cât nu se va face dovada contrarie.

Având în vedere că, în speță, prezumția mandatului tacit pe care se întemeiază prima instanță, pentru a respinge contestația, este răsturnată de dovezile contrarii, cari rezultă nu numai din facturile de cumpărare a lucrurilor sechestrare și cari arată că obiectele urmărite au fost cumpărate de soție pentru sine și pe numele său, dar mai ales din polițele de asigurare cu No. 649.803 și 649.839 a societății Dacia-România prin care soția își asigură pe lângă imobilul său și mobilierul casei.

Având în vedere că, într'adevăr, pe lângă polițele de asigurare în cari soția este parte contractantă iar nu soțul, dar chiar inventarul mobilierului asigurat — în care figurează și lucrurile sechestrare — care se află atașat la polița de asigurare, este semnat de soția contestatoare, soțul semnând numai pentru autorizare, ceea ce face să rezulte dovada, complectă că mobilele odată cumpărate de soție, în tot cursul anilor de menaj și până în prezent, nu au fost socotite niciodată ca fiind ale soțului și că din contra soția singură s'a comportat ca proprietară exclusivă a acelor lucruri.

Având în vedere că, în afară de această considerațiune, încă prezumția că soțul ar fi dat mandat tacit soției de a cumpăra lucrurile necesare menajului nu poate fi invocată în speță, întrucât această prezumție dacă este într'adevăr admisă de doctrină și jurisprudență, ea însă nu poate fi invocată decât cu privire la cheltuelile de menaj ale casniciei propriu zisă, adică pentru întreținerea vieții de toate zilele iar nu și când e vorba de obiecte de lux străine de necesitățile indispensabile menajului.

Având în vedere că, intimata Banca Franco-Română susține că, chiar dacă sentința primei instanțe nu se poate menține pe considerațiunea că, în speță, lucrurile sechestrare trebuiesc socotite ca

a fi ale soțului în virtutea prezumției că, acesta ar fi dat un mandat tacit soției sale ca să le cumpere, încă contestația trebuie să fie respinsă de oarece contestatoarea nu a făcut dovada că obiectele sechestrare îi aparțin, întrucât facturile pe cari se întemeiază neavând dată certă, urmează să fie considerate ca obținute pentru trebuința cauzei.

Având în vedere că, deși facturile pe care le prezintă contestatoarea nu au dată certă, ele totuși urmează să fie luate în considerație de Curte și privite ca acte doveditoare, de oarece obiectele prevăzute în aceste facturi sunt cuprinse și în polița de asigurare a cărei dată nu poate fi pusă la îndoială și care este cu mult anterioară nu numai urmăririi, ci chiar datei la care s'a născut creanța Băncii Franco-Române.

Având în vedere că, într'adevăr, cambiile pe baza cărora s'a pronunțat sentința în virtutea căreia s'a făcut urmărirea de față — au fost emise de debitorul Const. Bursan, soțul contestatoarei, la 5 August 1927, iar asigurarea mobililor urmărite a fost făcută de soție ca ale sale proprii cu mult înainte, încă dela Iunie 1924, astfel încât nu se poate zice, după cum susține Banca intimată, că asigurarea a fost făcută în vederea cauzei pentru a sustrage acele lucruri de sub urmărirea creditorilor soțului.

Că, deci, pentru toate aceste considerațiuni apelul contestatoarei are a fi admis și prin consecință admitându-i-se și contestația dela prima instanță urmează să se anuleze procesul-verbal de sechestrare și să se scoată de sub urmărire lucrurile sechestrare prin acel proces-verbal.

Apreciind asupra cheltuelilor de judecată le fixează la suma de 2000 lei.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Consilier Siliu Rădulescu, admite apelul.

Semnați: Aurel Lerescu, Șt. Mihăileanu, S. Rădulescu.

JURISPRUDENȚA STREINĂ

SUPRESIUNEA UNUI COPIL. — *Desființarea statului civil. — Intențiune.*

Dacă art. 345 c. pen. (art. 275 c. pen. rom.), prevede și pedepsește supresiunea unui copil care a fost viu, în scopul de a împiedica proba stării civile a acestui copil, acest text se aplică de asemenea și la simplul fapt de a fi suprimat persoana copilului care a fost viu, atunci chiar când intențiunea de a distruge starea civilă a copilului nu a fost cauza directă și determinantă a suprimării.

Cas. fr. crim. 24 Ian. 1928.

Sirey, rep. gen. 1929, cahier 7, 1.272.

NOTĂ. — Pentru cea mai mare parte din comentatorii codului penal, textul art. 275 nu prevede decât o singură infracțiune, săvârșită prin unul din

modurile indicate: crima de supresiune a statului unui copil, constituită și caracterizată prin intenția de a suprima starea sa civilă. (V. Chauveau et F. Hélie, *Théor. du C. pénal*, t. 4, No. 179 și 1710; Boitarde, *Leç. de dr. crim.*, 13 édit., No. 390). D. Garçon, care, în *codul său penal adnotat* face un studiu complet asupra chestiunii, sprijină această doctrină prin istoricul art. 345 fr., prin locul ce acest text ocupă în codul penal, rubrica sub care se găsește și, în fine prin lucrările preparatorii din 1810 și 1863, când textului francez i s'a adăugat un al treilea alineat, care lipsește în codul nostru. (V. Garçon, c. p. annoté, sur l'art. 345, No. 80 et s.).

Cât despre jurisprudență, care a variat de mai multe ori asupra înțelesului acestui text, ea s'a alăturat simultan și succesiv la trei opinii diferite. Ea a judecat întâiu, prin numeroase decizii că art. 345 (rom. 275) prevede în mod esențial și exclusiv un atentat în contra stării civile a copilului; că, prin urmare, acest text nu se poate aplica suprimării unui copil care nu trăise sau a cărui existență a fost îndoelnică; că, el are în mod esențial drept obiect de a asigura starea civilă a copilului, astfel precum o indică titlurile secțiunii și paragrafului sub care este așezat acest articol; că, dacă legiuitorul a avut în vedere de a asigura statutul civil al unui copil, el nu ar fi putut face aceasta decât în ipoteza în care copilul ar fi trăit, fiindcă copilul născut mort nu poate să aibă un statut civil. (V. numeroasele decizii citate în nota d-lui I. A. Roux de sub speța sus rezumată, de asemenea *Codul penal adnotat* de d. M. I. Papadopol.

Din contra, în o a doua serie de hotărâri s'a decis că art. 345 nu pedepsește o crimă în contra stării civile a persoanelor, ci numai și exclusiv suprimarea persoanei copilului. De unde, a conchis că urmărirea nu este subordonată examinării unei chestiuni prejudiciabile, nici crima condițiunei ca copilul să fi fost în viață. (A se vedea aceste decizii în nota d-lui Roux precizată).

În fine, într'un al treilea sistem, care este intermediar între cele două precedente, s'a judecat că art. 345 cuprinde două infracțiuni deosebite: aceea de suprimare a statului civil al copilului, caracterizată prin intenția de a suprima această stare, și cerând examinarea unei chestiuni prejudiciabile de competența tribunalelor civile (art. 326 și 327 c. civ. fr., art. 299 și 300 c. civ. rom.), și aceea de suprimării persoanei copilului, fără intenția de a atenta la statul civil al copilului, și ne supunând acțiunea publică la examinarea prealabilă a unei chestiuni prejudiciabile.

Această din urmă opiniune este aceea pe care o consacără Casația fr. crim. prin decizia mai sus reprodușă. Ea este și aceea pe care o adoptă și d. Garraud (*Tr. du dr. pen. fr.* 3 ed. t. 5, No. 2208).

S. R.

SUCCESIUNE. — *Renunțare.* — *Legatar universal.* — *Trimitere în posesiune posterioară.*

Legatarul universal nu este un terțiu în sensul art. 790 c. civ. (art. 701 c. civ. rom.); el este cuprins, în adevăr, din cauza generalității termenilor întrebuițați de acest text, și ca instituit chemat a culege întreaga succesiune, printre ceilalți moștenitori a căror accepere nu împiedică reluarea moștenirii de moștenitorul care și-a retractat renunțarea, decât dacă ea este anterioară acestei retractări.

Cu drept cuvânt, deci, Curtea de apel a anulat o ordonanță de trimetere în posesie dată în profitul unui legatar universal, posterior retractării făcută de un moștenitor renunțării sale, declarând că zisa retractare, făcută înaintea oricărei acceptări a succesiunii de alți moștenitori și orice liberare consimțită legatarului universal, a avut de efect de a restabili pe retractant în drepturile succesoriale, și că astfel legatarul universal, neavând sezina, nu putea fi trimis în posesiune și era ținut să ceară liberarea legatului său.

Cas. civ. fr. 16 Nov. 1927

Sirey, rep. gen. 11 Cahier, 1929, p. 361

BIBLIOGRAFIE

Codul Penal adnotat, de d-l Mihail I. Papadopol, Judecător de instrucție la Trib. Ilfov, cuprinzând în anexe: legile relative la Micul Parchet, Amneștie, Grațiere, Reprimarea unor infracțiuni la liniștea publică, Portul armelor, Poliția rurală, Metilic, Stupefiant, Penetenciarelor, etc. Un frumos volum în 4° de 504 pagini. Editura, Națională-S. Ciornei, București 1930.

Prețul 480 lei

Avem sub ochi noua ediție a *Codului Penal*, lucrare voluminoasă întocmită de d-l Mihail I. Papadopol, judecător de instrucție la Trib. Ilfov, cuprinzând un bogat material de doctrină și jurisprudență, și în anexe legile noi aferente la materia represiunii penale.

Volumul este precedat de o frumoasă prefață în care d. *Const. G. Rătescu*, președintele Secției II-a Curții de Casație, pune în relief valoarea și utilitatea lucrării distinsului magistrat penalist, care „se prezintă în cele mai bune condițiuni de a fi cercetată de magistrați și avocați, pentru cari devine o lucrare de actuală și permanentă actualitate, spre a fi consultată cu folos”.

*
A apărut: **Codul de procedură penală** (art. 1—246 adnotat cu întreaga jurisprudență română la zi, de *Const. G. Rătescu*, președintele Inaltei Curți de casație și justiție secțiunea II și *N. Pavelescu*, consilier de curte de apel, asistent al Cureții de casație și justiție secțiunea II. — Prețul 500 lei

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în restanță a-i trimite cât mai neîntârziat costul abonamentului rămas neachitat.

Tabla de materii se trimite abonaților în curent cu plata abonamentului fără altă plată suplimentară.

Acei cari nu au primit-o, sunt rugați a ne înștiința spre a li se trimete.